

Къмъ слава другытъ да вика
 Съ ратны пѣсни тръбный рогъ,
 Къмъ храбрость нека тѣхъ подига
 Посуравъ другій нѣкой богъ.

Съ триантафилъ, съ брашлень увѣнчаны
 Насъ пиршество да весели,
 И като свои най избранны
 Циприда нека ны смли.

И звукове най сладострастны
 Китарата да излѣ
 На пѣсни нѣжни сладкогласны
 Кат' че любовница пѣе.

Като че тѣ изъ горѣ слазатъ
 Презъ олимпійскытъ вратя,
 Да каже сѣкій който слуша
 «Говори тя, говори тя!»

Къмъ края на пиршеството, ланптытъ на Юна, не знаж защо,
 станажъ вѣнъ отъ обыкновенното руманы; Може Главкъ тайно ѝ
 стиснж ржката подъ трапезата.

— Доста е добра пѣсенъта, рече Фулвій като искаше да искаже
 свѣдѣнѣята си по туй искусство.

— Колко ще ны задлъжнте, ако . . . рече изниско супругата
 на Пауса.

— Желаетъ може бы да попѣ Фулвій? попыта царьтъ на пир-
 шеството въ мину тата когато каняше сътрапезницытъ да испижатъ
 за здравіето на римскія сенаторъ толкози чашы колкото буквы има-
 ше името му.

— За туй и пытанье не трѣба, рече госпожата като хвърли за-
 скателенъ погледъ на поета.

— Салустій щракиж съ прѣсты и рече нѣколко думы на ухото
 на единъ робъ, който тосъ часъ излѣзе и скоро пакъ са върнж ка-
 то държеше въ едната си ржка лира а въ другата клонче отъ миртъ.

Робътъ като пристѣпи до поета и му са поклони до земята
 поднесе му лирата.

— О! извика поетътъ азъ не умѣж да свирѣж на лирата.

— Нѣтъ прочее съ мирта въ ржка безъ аккомпанимента на орж-